

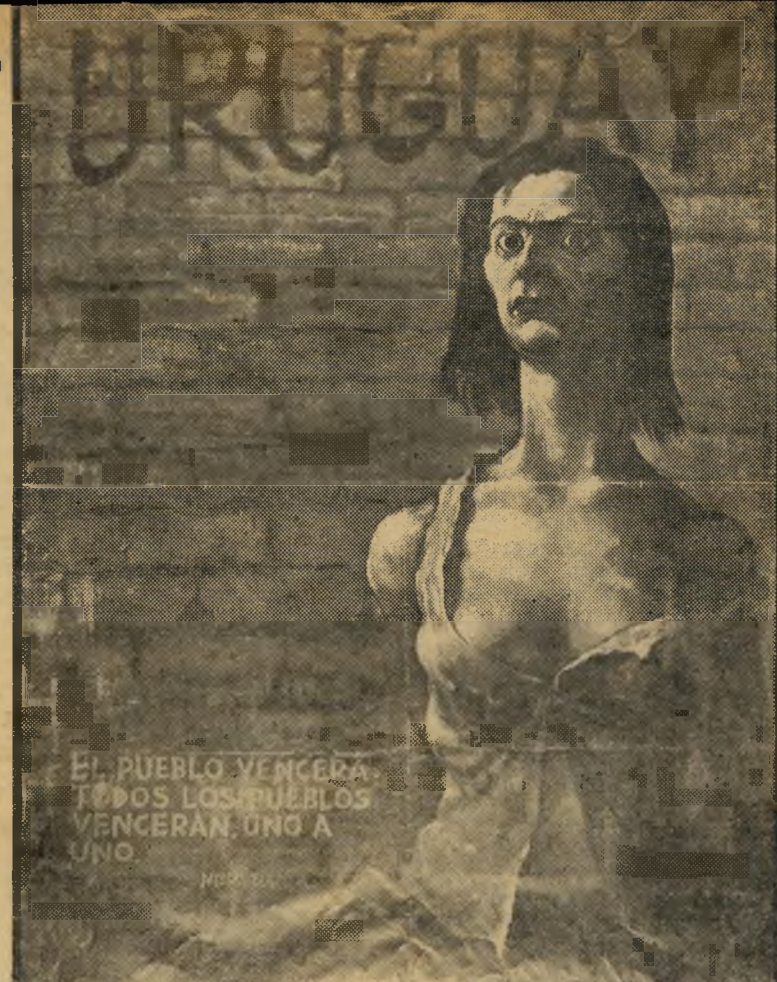
אחוזות בלבנה כבדה. כיסו לנו את הפנים בשק שחור, והנשימה היתה כבדה. "זה היה עינוי מתריד. ללא אוכל, ללא מים. הרגשה איומה. אבל זה עוד היה כלום לעומת מה שעבר אחר-כך עלי, ועל עוד מאות ואלפים באורוגוואי. ביום המחלת, לאחר יממה ללא שינה וללא נשימה סדירה, התחילו התקירות. רצו שאודה שאני

זורה

גרמניה הנאצית השנייה!

משתייך לקבוצה שמאלנית קומוניסטית, המנסה להפיל את הממשלה. קראו לנו פושעים, מורדים, כשהתחלתי לשאול שאלותיהם, כי באמת לא הבנתי מה שלוש שות החיילים שעמדו סביב רצו ממני, לקחו אותי לאחת מפילות האיזטרונין. היתה שם גיגית ענקית, מלאה מים מעורבים בצואה ובשתן. ריח איום. קשרו את ידי ואחר השקיעו אותי כמה חיילים בגיגית. המים המסריחים חדרו לי לפה. לבסוף התעלפתי. התעוררתי אחרי שהרגשתי חבטה עזה

הכריזה מיסטר-חירום והצבא הצליח. בת-חילת 72, להשמיד את הטופאמרוס. "אומנם, בעיית הטופאמרוס נפתרה, אבל הצבא לא וותר על השליטון. הוקמו המוני בסיסים צבאיים סביב הערים הגדולות. אחרי הבחירות, בסוף 71, המצב הכלכלי היה חמור. החוב החיצוני של אורוגוואי היה יותר מ-7.5 מיליארד דולארים. היו מאות אלפי מובטלים. רעב המוני. "באורוגוואי היו קיימות שלוש מיסלגות עיקריות: הקולורדוס, המקבילים למערך בישראל; הבלנקוס, שהם מיסלגה הקרובה ברעיונותיה לליכוד בישראל, וחזית ה-שמאל, שהקבוצה העיקרית בה היו קומוניסטים. בבחירות זכו הקולורדוס ברוב, וזה החלו קבוצות ימניות קיצוניות שונות להשליט טרור באורוגוואי. לזה יש להוסיף את המצב הכלכלי הנואש, ואלה בעצם הסיבות הממשיות להשתלטות הצבא על המדינה. "אורוגוואי היום, היא דיקטטורה. זה

כרזה זו, הכתובה ספרדית, מופצת ברחבי העולם על ידי ועדי הסולידאריות למען שחרור אסירים פוליטיים באורוגוואי. הכרזה הציבוענית, המציגה נערה מעונה, גורמת לשלטונות אורוגוואי לחדול מעינויי נשים. הנהוגים בבתי-כלא צבאיים שם, שבהם עצרות ומעונות, על-פי עדויות של אסירים משוחררים, אלפי נשים שנעצרו באשמה של פעולות שונות נגד המישטר הצבאי הרודני.

עינויים

סיפורו האישי של עולה יהודי לישראל שנעצר,

עונה ונמלט מכלא צבאי במולדתו, אורוגוואי

Freiheit für Liber Seregni
Präsident der Frente Amplio Uruguay

קרתי רק פעמים ספורות. מה שבכל-זאת הביא את אדוארדו, בעל תוויה-פנים הדרום-אמריקאיים הטיפוסיים, לישראל, היה המהפכה הצבאית שהתרחשה במדינה הדרום-אמריקאית הקטנה ב-27 ביוני 1973. המהפכה גרמה ליציאתם של כ-700,000 אלף תושבים אחרים מאורוגוואי. וואי, אולם אחת הסיבות העיקריות שהי גיעו את אדוארדו לשים פניו דווקא לישי ראל היתה העובדה שבאורוגוואי החלה משתלטת האנטישמיות. "המיסטר דמה יותר ויותר למישטר הנאצי של היטלר," הוא אומר.

את סיפורו האישי של אדוארדו על מעצרו, העינויים שעבר, והחיים באורוגוואי של אחרי המהפכה הצבאית הרגמה אירנה לוינהוף (בלייך) (27). אחות בבית החולים איכילוב בתל-אביב, ילידת אורוגוואי וואי אשר אביה, אדוארדו בלייך (49) יהודי וחבר הוועד המרכזי של המישטר הקומוניסטית באורוגוואי, נעלם בנובמבר 1975 (העולם הזה 2030). למרות פניותיה החוזרות-ונגישנות של אירנה, באמצעות משרד-החוץ הישראלי, לברר מה עלה בגורל אביה, התשובות המגיעות משגריר רות ישראל באורוגוואי לאקוניות: "אדרי ארדו בלייך איננו עצור או אסור בשום מקום." למרות זאת יש בידי אירנה עדויות מפורטות על כך שאביה הושלך לכלא צבאי, שהוא מעונה עינויים נוראים, וכי נראה איבד את שפיות-דעתו. אירנה, העור מדת בראש הוועד הישראלי לסולידריות עם העצורים הפוליטיים באורוגוואי, הרי דעוזה לשמע סיפור תלאותיו של אדרי ארדו, הפליט מאורוגוואי, והחליטה להיביא לפני קוראי העולם הזה.

קרתי רק פעמים ספורות. מה שבכל-זאת הביא את אדוארדו, בעל תוויה-פנים הדרום-אמריקאיים הטיפוסיים, לישראל, היה המהפכה הצבאית שהתרחשה במדינה הדרום-אמריקאית הקטנה ב-27 ביוני 1973. המהפכה גרמה ליציאתם של כ-700,000 אלף תושבים אחרים מאורוגוואי. וואי, אולם אחת הסיבות העיקריות שהי גיעו את אדוארדו לשים פניו דווקא לישי ראל היתה העובדה שבאורוגוואי החלה משתלטת האנטישמיות. "המיסטר דמה יותר ויותר למישטר הנאצי של היטלר," הוא אומר.

את סיפורו האישי של אדוארדו על מעצרו, העינויים שעבר, והחיים באורוגוואי של אחרי המהפכה הצבאית הרגמה אירנה לוינהוף (בלייך) (27). אחות בבית החולים איכילוב בתל-אביב, ילידת אורוגוואי וואי אשר אביה, אדוארדו בלייך (49) יהודי וחבר הוועד המרכזי של המישטר הקומוניסטית באורוגוואי, נעלם בנובמבר 1975 (העולם הזה 2030). למרות פניותיה החוזרות-ונגישנות של אירנה, באמצעות משרד-החוץ הישראלי, לברר מה עלה בגורל אביה, התשובות המגיעות משגריר רות ישראל באורוגוואי לאקוניות: "אדרי ארדו בלייך איננו עצור או אסור בשום מקום." למרות זאת יש בידי אירנה עדויות מפורטות על כך שאביה הושלך לכלא צבאי, שהוא מעונה עינויים נוראים, וכי נראה איבד את שפיות-דעתו. אירנה, העור מדת בראש הוועד הישראלי לסולידריות עם העצורים הפוליטיים באורוגוואי, הרי דעוזה לשמע סיפור תלאותיו של אדרי ארדו, הפליט מאורוגוואי, והחליטה להיביא לפני קוראי העולם הזה.

את סיפורו האישי של אדוארדו על מעצרו, העינויים שעבר, והחיים באורוגוואי של אחרי המהפכה הצבאית הרגמה אירנה לוינהוף (בלייך) (27). אחות בבית החולים איכילוב בתל-אביב, ילידת אורוגוואי וואי אשר אביה, אדוארדו בלייך (49) יהודי וחבר הוועד המרכזי של המישטר הקומוניסטית באורוגוואי, נעלם בנובמבר 1975 (העולם הזה 2030). למרות פניותיה החוזרות-ונגישנות של אירנה, באמצעות משרד-החוץ הישראלי, לברר מה עלה בגורל אביה, התשובות המגיעות משגריר רות ישראל באורוגוואי לאקוניות: "אדרי ארדו בלייך איננו עצור או אסור בשום מקום." למרות זאת יש בידי אירנה עדויות מפורטות על כך שאביה הושלך לכלא צבאי, שהוא מעונה עינויים נוראים, וכי נראה איבד את שפיות-דעתו. אירנה, העור מדת בראש הוועד הישראלי לסולידריות עם העצורים הפוליטיים באורוגוואי, הרי דעוזה לשמע סיפור תלאותיו של אדרי ארדו, הפליט מאורוגוואי, והחליטה להיביא לפני קוראי העולם הזה.

כמו המישטר של היטלר!

כמו המישטר של היטלר! "ימי לא ראיתי את עצמי כי שלש-משפחתו צליל יהודי, אך הוא ביקש שלא לפרסמו וכן פרטים נוספים על עצמו ועל בני-משפחתו. מחשש שיבוי לע לאחדים מהם, המתגוררים עדיין באורוגוואי, בני משפחתי הגיעו לאורוגוואי וואי עוד בתחילת המאה" הוא מספר, "במיסגרת הניסיון של הברון הירש ליישב יהודים בארגנטינה הסמוכה. מעולם לא קיבלתי חינוך יהודי, ובבית-הכנסת ביי

המנהיג

כרזה זו קוראת ל-שיחרורו של ליבר סרג'י, מנהיג יהודי וחבר הוועד המרכזי של המישטר הקומוניסטית באורוגוואי, אשר נעצר אחרי שמילפגתו הוצאה מחוץ לחוק ונעלם לפני שנה וחצי. למרות פניות חוזרות ונישנות של בני-משפחתו בארץ למשרד-החוץ הישראלי, מגלה המישטר אדישות לדיעות על גילויי אנטישמיות ו-עינויי יהודים עצירים-פוליטיים באורוגוואי.

בראש מצאתי עצמי על משאת, כנראה, שמעתי צעקות ואנחות. היה סירחון נוראי. נזכרתי בסיפורים על הובלת יהודים למי חנות-השמדה. אחרי נסיעה של כמה שעות הגענו לבסיס צבאי. משהו צעק שאנחנו בבסיס החופשי! כבר אז, לפני יותר משנתיים, נפוצו שמועות על המעשים האיומים הנעשים באותו בסיס, שהיה בתוכו גם בית-כלא למרות שמו המבטיח. השמור עות הילכו מאחד לשני.

שיטות העינויים האורוגוואיות הן ממש מזעזעות. משהו משך אותי בשערות גרר אותי לתוך תא צר וקטן, כמעט יומיים לא ראיתי אור-שמש. הייתי צמא ורעב. בתא הצר לא יכולתי לזוז. כשרק ניסיתי להניע את גופי, נתקלתי בקיר. "אני לא יודע כמה זמן ישבתי שם. אחרי כמה ימים גררו אותי מן התא. לא יכולתי (המשך בעמוד 52)

גיגית מלאה

שתן וצואה!"

אחרי שנמרו עם אנשי הגרילה ותנועות הימין הקיצוניות פנה הי צבא, יחד עם כוחות-המיסטר, נגד המיפ לגה הקומוניסטית הגדולה, שכמובן לא היתה מרוצה מן המצב הפנימי במדינה. וזה התחיל הרדיפות האמיתיות, שלא פסו-חו על שום בית, על שום מישפחה. וב-מקביל, גילויי האנטישמיות שרבו והלכו. לא עסקתי בפוליטיקה. היו לי די דאגות אחרות. למדתי, עבדתי, עמדתי להתחיל את לימודי באוניברסיטת מונטווידאו. לא הייתי קומוניסט. אבל זאת, כנראה, לא היתה סיבה שלא לחקור אותי, לפחות זאת לא היתה סיבה מתקבלת בדיקטטורה האורוגוואית, שכנראה מנסה להתחרות עם המישטר הנאצי, או הרוסי.

באפריל 74, בשעות הצהריים של אחד הימים, הגיעו כמה עשיות שוטרים ופשטו על הרובע שבו התגוררתי עם מישפחתי. "הדיכוי או עוד לא היה נפוץ, וכימעט לא ידוע. לכן זה היה הלם עבורי, כשר השליכו אותי על סגד צבאי ולקחו אותי להלסינידרו, איצטדיון-הכדורסל הבינלאומי במונטווידאו. הן שם, כשהגעתי, עוד כ-100 אנשים, רובם סטודנטים. העמידו אותנו בשורה ארוכה-ארוכה. עד 4 אחרי הצות, כימעט 12 שעות רצופות. אילצו אותנו לעמוד עם הידיים מעל לראש,